

тарифної політики на ринку транспортних послуг із застосуванням стимулюючих механізмів, контролю за ціноутворенням, недопущення перехресного субсидювання [3].

Як висновок необхідно зазначити, що динамічний розвиток сфери цивільної авіації значною мірою залежить від ефективності державного регулювання, яке завдяки правовим, адміністративним та економічним інструментам забезпечує упорядкованість відносин в авіаційній сфері.

Важливим є утворення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, оскільки одним із напрямків діяльності даного регулятора є регулювання взаємодії суб'єктів цивільної авіації в умовах нестабільних ринкових відносин. Актуальність даної проблеми потребує термінового вирішення, що в майбутньому може забезпечити подальший розвиток відносини хендлінгу, аеропорту та авіакомпанії, що є складовою частиною взаємодії суб'єктів цивільної авіації.

Література

1. Малярчук Н.В. Цивільна авіація України: проблеми державного регулювання // Н.В. Малярчук, С.І. Хом'яченко // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». – К.: НАУ, 2015. – № 2(35). – С. 10-14.

2. Антощишина Н.І. Система державного регулювання авіаційних перевезень в Україні / Н.І. Антощишина // Інвестиції: практика та досвід. – 2013. – № 23. – С. 31-34.

3. Про державне регулювання у сфері транспорту: проект закону, зареєстрований 11.05.2016 р. № 4640 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59037

УДК 342.9(043.2)

Бурима А. Ю., курсант,
Київський факультет Національної академії
Національної гвардії України, м. Київ
Науковий керівник: Дручек О. В., к.ю.н., доцент

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Поняття «адміністративно-правове забезпечення» є важливою категорією науки адміністративного права. Однак, погляди науковців щодо його розуміння суттєво різняться, тому з'ясування сутності «адміністративно-правового забезпечення» та його змісту

залишається актуальним і потребує вироблення єдиної точки зору, що матиме позитивний вплив на теоретичні розробки та ефективне їх впровадження у практику.

Загальне розуміння поняття «забезпечення» знаходимо у тлумачному словник української мови: забезпечити означає створити надійні умови для здійснення чого-небудь; гарантувати щось; захищати, охороняти кого-, що-небудь від небезпеки [1, с. 281]. Різновидом забезпечення є правове забезпечення, тобто цілеспрямована дія на поведінку людей і суспільні відносини за допомогою правових (юридичних) засобів [2, с. 327]. Сферою правового забезпечення є сукупність правил порядку управління, які можна і необхідно впорядкувати за допомогою норм права і правових засобів [3, с. 457]. Більшість дослідників у галузі адміністративного права розглядають поняття «забезпечення» у двох значеннях: по-перше, як діяльність державних органів, громадських організацій, посадових осіб і громадян щодо здійснення своїх функцій, обов'язків з метою створення оптимальних умов для суворої, неухильної реалізації правових приписів та правомірного здійснення прав і свобод; по-друге, як підсумок, результат цієї діяльності, що виражається у реалізації правових приписів, прав і свобод громадян [4]. Отже, термін «правове забезпечення» є двовекторним: це і стан суспільних відносин; і водночас процес, діяльність. Вважаємо, що під правовим забезпеченням слід розуміти правомірну поведінку осіб щодо створення умов, за яких: а) суб'єкти права мають змогу належним чином реалізувати свої права, свободи, інтереси; б) діє система гарантій для набуття, реалізації, охорони та захисту прав, свобод, інтересів.

Зважаючи на специфіку галузі та з'ясований вище зміст поняття «правове забезпечення», припускаємо, що адміністративно-правове забезпечення – це здійснюване державою за допомогою спеціального механізму упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона, реалізація і розвиток. Ознаками адміністративно-правового забезпечення найчастіше називаються: комплексність його елементів (сукупність адміністративно-правових заходів і засобів); системність створених ним гарантій; відповідні умови реалізації, їх охорона, захист та відновлення; регулювання переважно нормами адміністративного і конституційного права [5, с. 7-8]. Найбільш усталена точка зору щодо завдань адміністративно-правового забезпечення полягає у наступному: воно полягає у комплексі заходів органів державної влади, які спрямовані на реалізацію державної політики у певній сфері.

Залежно від сфери реалізації ці завдання складають групи: економічні; нормативно-правові; соціальні; управлінські [6].

Питання про зміст поняття адміністративно-правового забезпечення наразі не має свого остаточного вирішення, проте найбільш усталеною точкою зору є та, що до його складу слід відносити: об'єкт; суб'єкт; норми адміністративного права; адміністративно-правові відносини та їх зміст; форми та методи діяльності. У кожному конкретному випадку об'єктом будуть виступати ті суспільні відносини (діяльність), які потребують державного регулювання Суб'єктом – уповноважений державою орган, наділений повноваженнями щодо реалізації, охорони/розвитку таких відносин. Норми адміністративного права регулюють суспільні відносини у сфері державного управління. Адміністративно-правові відносини – це правові зв'язки, що виникають, розвиваються та припиняються між суб'єктом та об'єктом у процесі реалізації приписів адміністративно-правових норм. Під методами регулювання у науці адміністративного права розуміються способи дії на людей, засоби, прийоми досягнення якої-небудь мети, виконання поставленого завдання [7, с. 145]. Найбільш поширеними методами адміністративного права є: переконання; примус; заохочення. За способом здійснення методи поділяються на прямі і непрямі. Ознаками адміністративних (прямих) методів регулювання найчастіше називають наступні: директивність, наказовий характер, однозначність команд, які не залишають можливості вибору варіантів, наявність великого апарату, контролюючого виконання команд, пряму дію на волю підлеглих. За формою здійснення методи адміністративно-правового забезпечення поділяються на правові та неправові (управлінські, організаційні) [8, с. 9].

Отже, адміністративно-правове забезпечення теоретично розглядається у широкому та вузькому розумінні. У широкому розумінні це – упорядкування суспільних відносин уповноваженими на те державою органами, їх юридичне закріплення за допомогою правових норм, охорона, реалізація і розвиток. Щодо вузького розуміння, то визначення буде змінюватися у зв'язку із тим, про які суспільні відносини буде вестися мова. Щодо питання визначення структури адміністративно-правового забезпечення, то аналіз літератури дає нам підстави виокремити такі його елементи: об'єкт; суб'єкт; норми права (норми адміністративного права); адміністративно-правові відносини та їх зміст; форми та методи здійснення.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел]. – К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.
2. Загальна теорія держави і права: підруч / [М.В. Цвік, В.Д. Ткаченко, Л.Л. Рогачова та ін.]; за ред. М.В. Цвіка. – Х.: Право, 2002. – 432 с.
3. Общая теория государства и права: Академический курс: В 2-х т. – Т. 2. Теория права / под ред. М.Н. Марченко. – М.: Зерцало, 1998. – 518 с.
4. Ігонін Р.В. Поняття адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції / Р.В. Ігонін // Адвокат. – 2011. – № 1. – С. 38.
5. Корж-Ікаєва Т.Г. Адміністративно-правове забезпечення прав і свобод неповнолітніх: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Т.Г. Корж-Ікаєва. – К., 2008. – 17 с.
6. Ієрусалімова І.О. Механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / І.О. Ієрусалімова. – К., 2006. – 17 с.
7. Алфьоров С.М. Адміністративне право. Загальна частина: навчальний посібник / С.М. Алфьоров. – К.: ЦУЛ, 2011. – 216 с.
8. Тацішин І.Б. Адміністративно-правове забезпечення інформаційних відносин в галузі реклами: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / І.Б. Тацішин. – Львів, 2009. – 18 с.

УДК 656.71(477)(043.2)

Варакута Л. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Пильгун Н. В., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ «МАЛИХ АЕРОПОРТІВ» В УКРАЇНІ

Авіаційна діяльність є важливим перспективним напрямком та стратегічною галуззю національної економіки держави. Саме її ефективне функціонування, що ґрунтується на правовій основі, має стати передумовою стабілізації роботи її структурних складових як в розвитку та здійсненні зовнішньоекономічної діяльності, так і в задоволенні потреб внутрішнього ринку та захисті національних інтересів України.

Світова сучасна практика та досвід стосовно сертифікаційної придатності та розвитку інфраструктури аеропортів досягається обсягом пасажиропотоку від 2 млн на рік [7]. Цим умовам в Україні відповідає «Міжнародний аеропорт Бориспіль» (окремо), аеропорти «Дніпропетровськ», «Київ», «Запоріжжя», «Одеса», «Львів»,